

Prijs van de MAKERS 2022

Van zaterdag 25 juni t/m maandag 25 juli 2022 kon je in het Sint-Annakasteel terecht voor de groepstentoonstelling naar aanleiding van de **Prijs van de MAKERS 2022**. Deze 2de editie van de wedstrijd stond dat jaar volledig in het teken van **REMAKE** (hermaak), **REMIND** (herdenk) & **RECYCLE** (hergebruik).

Kunstenaars konden zich hiervoor tot en met 25 april 2022 aanmelden. De jury - [Joke Raes](#), [Sara Plantefève-Castryk](#) en [Luth Lea Roose](#) - stond in voor de selectie. Bij het selecteren hield de jury uiteraard rekening met het opgelegde thema, maar ook met de kwaliteit van het ingediende werk en het tot nu toe afgelegde parcours van de kunstenaar. Dit laatste gebeurde op basis van de portfolio van de kunstenaar.

De geselecteerden waren:

- Delphine Cuelenaere
- Elke De Jaeger
- Josse De Maesschalk
- Diego Latruwe
- Mileen Malbrain
- Thibo Moreels
- Sibran Sampers
- Brigitte Slabbynck
- Hans Temmerman
- Ann Verelst
- Bert Verhoest

Uit deze selectie koos de jury dan ook nog eens 3 laureaten, die tijdens de opening van de expo op vrijdagavond 24 juni in het Sint-Annakasteel werden bekend gemaakt.

- Een gedeelde **3de plaats** is voor:
 - **Mileen Malbrain** – voor haar reeks “Hybriden”
 - en **Thibo Moreels** – voor zijn werk “Color of my religion”
- Als **2de laureaat** koos de jury voor:
 - de installatie “Wasteland” van **Diego Latruwe**
- En **1ste laureaat** werd **Sibran Sampers** met zijn installatie “Epilogue”

Elke laureaat kreeg een geldprijs. Eerste laureaat Sibran kreeg daarnaast ook de kans om solo te exposeren in het Sint-Annakasteel.

Meer uitleg over de geselecteerde werken/ kunstenaars vind je op de pagina's die volgen.

En toen zagen ze het

Delphine Cuelenaere, Eeklo, °1986

Verloren houtsnede - inkt op Japans papier (1/1) | 100x70 cm | 2022

Iedereen ervaart de werkelijkheid op een andere manier. We zouden ons kunnen afvragen wat de gedeelde werkelijkheid is en wat de individu gerelateerde werkelijkheid. Ieder creëert zijn visie op de wereld. Omdat ik enkel met mijn eigen verbeeldingskracht aan de slag kan gaan, verzijn ik de werelden. Het vertrekt vanuit een nieuwsgierigheid, als een soort van spionage, een voyeurisme. Eigenlijk kan je het vergelijken met de staat waarin je bent tussen droom en werkelijkheid. Er is een niet realistische fantasie, die ergens wel scherp is, maar niet juist. Een blik die vervormd is.

In mijn geschepte werkelijkheid op papier ontstaat er een relatie tussen kijken en bekeken worden. Niet alleen vragen zoals 'Waar kijken ze naar?' en 'Waarom kijken we naar hen?', maar ook 'Wat speelt er zich af voor de kijker? Welk verhaal maakt hij/zij?' houden mij nieuwsgierig.

Mijn werk is een vertaling van die curiositeit naar de ander en die zijn blik. De dualiteit die ontstaat tussen de onbeantwoorde nieuwsgierigheid naar de ander en de zelf ingevulde fantasie over die ander vertaal ik in een soort van spel, waarbij ik op voorhand de uitkomst niet ken. Tijdens dit spel worden beslissingen genomen die de weg bepalen en het mysterie behouden. Dat laatste is mede te danken aan het lange en trage proces. Laag na laag ontstaat er een dichtere band met het beeld. In eerste instantie is er een ruwe schets en blijft de relatie vluchtig. Door verder te snijden in het hout, materie toe te voegen op het hout en deze door het papier te laten opnemen, ontstaat er een gelaagd werk.

Hair dryer

Elke De Jaeger, Ertvelde, °1976

Acryl op doek | 100x120 cm | 2022

Een zwart-wit foto krijgt opnieuw kleur en herleeft als het ware. En ik vraag me af: wie was deze vrouw? Wie waren die vrouwen die gebukt gingen onder blinkende futuristische helmen om hun haar te drogen of om hun hoofd te laten hersenspoelen voor een schoonheidsideaal?

Wildpaté

Josse De Maesschalck, Essen, °1996

Acryl op doek | 90x90cm | 2020

Herinneringen en interpretaties van herinneringen doen ons dromen naar onbezonnen tijden. De tijd dat we als onschuldig en verantwoordelijkheidsloos kind de wereld trotseerden in een schoolvakantie, klaar om ontdekt te worden, is een gevoel dat we nooit mogen verliezen. We moeten met onschuldige nieuwsgierigheid blijven dromen en (be)leven als kind!

Hybriden

Mileen Malbrain, Kessel-Lo, °1958

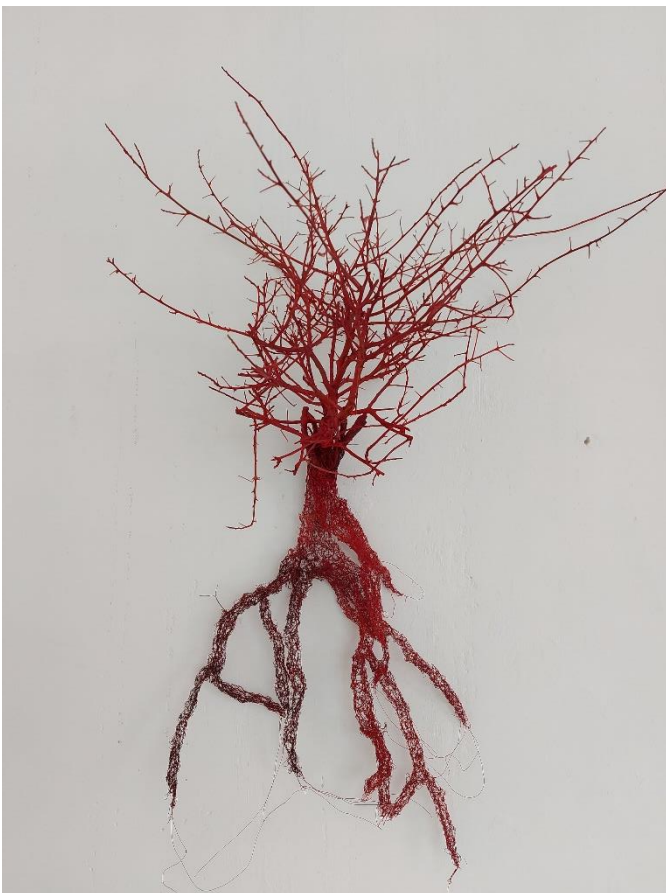
Visie

Mijn artistiek vertrekpunt is een nieuwsoortige wereld waarin de mens in volledige symbiose komt te leven met tal van organismen en ze niet langer exploiteert. Deze symbiose ontstaat door coöperatief gedrag waarbij aan de ene kant biologische technieken zoals regeneratie, herstel, autoreproductie, mimicry, kiemrust en kiemkracht aanwezig in de natuur en recyclage, assemblage, genetische modificatie- en kloningstechnieken, chirurgie en robotica aan de andere kant onderling worden uitgewisseld. De mens recycleert, regeneert en assembleert nieuwe wezens uit afgestorven planten en dieren waardoor de biodiversiteit gewaarborgd blijft en zelfs toeneemt.

Er ontstaan hybriden met een ambigue uitzicht; zijn ze het gevolg van menselijke of natuurlijke processen?

Reeks hybriden

Mixed media: takken of wortelkluit, ijzerdraad, verf | 70cm-55cm-30cm | 2022

Na het vinden van het prachtig takkenstelsel en de mooie wortelkluiten wou ik de schoonheid van de vertakkingen in spiegelbeeld herhalen en versterken. Het contrast tussen de open structuur van het haakwerk en het solide maar broos natuurelement zet de fragiliteit centraal. In tegenstelling tot wat we in de natuur aantreffen staat bij de kleinere hybriden de wortelkluit bovenaan om zo het interactief besturingssysteem als ingenieus brein in de verf te zetten. En van het brein is het een kleine stap naar het bloedvatstelsel en zijn schoonheid van bifurcaties en de kracht van rood.

Color of my religion

Thibo Moreels, Brugge, °1986

Mixed media | 40x30x11cm | 2022

Ik begeef mij als kunstenaar in verschillende disciplines. Schilderen en tekenen heeft mij van jongs af aan gebeten. Enkele jaren terug ontstond er een geheel andere beeldtaal, uit noodzaak om mij meer te omringen met kleur, vorm en humor. Dit visualiseert zich in kleurrijke composities vervaardigd uit gesprekkelde, gerecycleerde materialen, zoals tweedehands heilige beelden, bustes, speelgoed of gevonden Wegwerpmaterialen.

Deze tweedehands materialen vind ik onderweg. Het inspireert mij omdat hun betekenis vaak verdwenen is.

Vele mensen rond mij zijn vandaag hun geloof kwijt geraakt in een almachtige God. Daardoor lopen kerken leeg of aanbidden mensen geen goddelijke beelden meer. In een vluchtige maatschappij gooit men ook snel dingen weg om dan weer iets nieuws te kopen. Om het snelle geluk te vinden in de consumptiemaatschappij.

Een aantal jaren terug verloor ik het geloof in mijzelf. Ik deed een job die te ver van mijn passie en capaciteiten lag. Gaandeweg ben ik door het sprokkelen van betekenisloze dingen, maar waar ik de schoonheid in zag, assemblages gaan maken. Door de creatie van deze werken kreeg ik weer geloof in mijzelf en kunnen. Ik maak beelden die bruisen van geesting, kleur humor en creativiteit.

Beelden die vele mensen aanvankelijk niet meer wilden bekijken geef ik een nieuwe betekenis en worden geherdefinieerd.

Wasteland

Diego Latruwe, Gent, °1990

Installatie met gevonden voorwerpen, *crowd-sourced* 3D-prints, schaalmodellen en wit zand | 2021

De titel 'Wasteland' duidt op een grimmig en overgroeid stuk land dat in onbruik is geraakt. Hij verwijst enerzijds naar enkele *Open-world* videogames, waarin de speler voorwerpen verzamelt om te overleven en anderzijds naar het land uit de graallegenden. Waar de graalridders een imaginair landschap doorkruisen vol verleidingen waar visioenen schering en inslag zijn.

De installatie 'Wasteland' maakt gebruik van *open-source* 3D-prints in combinatie met gevonden voorwerpen, modellen en belichting om de grenzen tussen het virtuele en het werkelijke te doen wankelen. Zo herbruikt ze de digitale en werkelijke creaties van anderen om een ruimtelijke collage te maken waarin onze verbeelding samenkomt als in een gemeenschappelijk visioen.

Epilogue

Sibran Sampers, Borgerhout, 01991

Installatie met lokaal opgegraven aarde, luzernezaad en een gemodificeerde Roomba-stofzuiger | 2019

'Epilogue' is ontstaan als eindfase van een experiment waarbij Sibran Sampers en Kurt Vandendriessche drie weken lang in de Sint-Amanduskapel in Gent werkten rond het thema erosie. Centraal in de ruimte werd een aarden zuil opgericht waarin zaden en bonen verwerkt zaten. Deze zuil stortte op een gegeven in en op de 'ruïnes' ervan werden tal van performances en ingrepen verricht. In het midden van de kapel ontstond een groen eiland vol spruitende planten. Een kapot robotstofzuigertje werd aan het geheel toegevoegd en in enkele uren tijd transformeerde de ruimte tot een gigantische arabesque waarvan de geometrie sterk contrasteerde met de organische vormen van het eiland. Grote afwezigheid in het tableau: de mens. Deze lijkt door zowel robot als natuur te zijn voorbijgestoken.

'Epilogue' vormt nu een afzonderlijk werk, gerecupereerd als het ware. De ontstaanscontext, namelijk het experimenteel samenwerkingsverband tussen Vandendriessche en Sampers (The Body Electric, 2017-2020), blijft tekenend en wordt systematisch vermeld bij elke presentatie van het werk.

Jachttafereel

Brigitte Slabbynck, Lochristi, °1961

Keramische beelden | diverse afmetingen (H15xB23xD35 cm tot H10xB10xD23 cm) | 2021

Het begon met een duif, "mijn muze" die kwam aangevlogen tegen het raam.

Ik vond ze op het terras, liggend in een onbeschrijflijke rust. Het beeld van de duif was zo ontroerend en mooi, en inspirerend Ik maakte foto's en begon deze pose te schetsen, te bestuderen om finaal te boetseren. Was ze dood? Of sliep ze? Was ze in een overgang naar iets nieuws? De duif kreeg een nieuw leven: 'remake'.

Het idee groeide verder om een soort jachttafereel samen te stellen van allerlei dode dieren in een 'stil'-staand beeld, elk met hun oneindige rust-expressie gepresenteerd op een tafel, een stilleven in keramiek. Mijn finaal 'jachttafereel' bestaat uit zeven trofeeën. Deze dieren werden gedood en kwamen terecht op ons feestbord in een lekkere 'remake'.

Terzelfdertijd is dit tafereel een 'remake' van een barok meesterwerk dat steeds in mijn fantasie aanwezig was. Ik ging op zoek naar oude meesters die ook door jachttafereelen geïnspireerd waren. Ik vond Frans Snyders, een Brabantse barokschilder uit de 16de eeuw. Zijn baroktaferelen van geschoten dieren geëtaled tussen andere voorwerpen op een tafel, met veel kleur gebracht en haarfijn geschilderd. In zijn jachtscènes ligt de nadruk op actie en dynamiek.

In tegenstelling met het werk van Frans Snyders is mijn tafereel sober van kleur, geëtaled op een tafel ontdaan van alle franjes. Mijn dieren liggen er echt 'naakt' bij. Het is een verstild decor dat een zekere vervreemding oproept en de dood op een positieve, respectvolle manier voorstelt (dat consumptie ver overstijgt). Het 'respect' legt de link met een overleden dierbare. De dood is niet macaber en iets om te verdringen. De dood is in essentie heel natuurlijk, niet finaal, mooi en sereen: al miljarden jaren deel van de kringloop van het leven.

RIGID

Hans Temmerman, Aalst, °1987

Nele Bogaert, Brussel, °1998

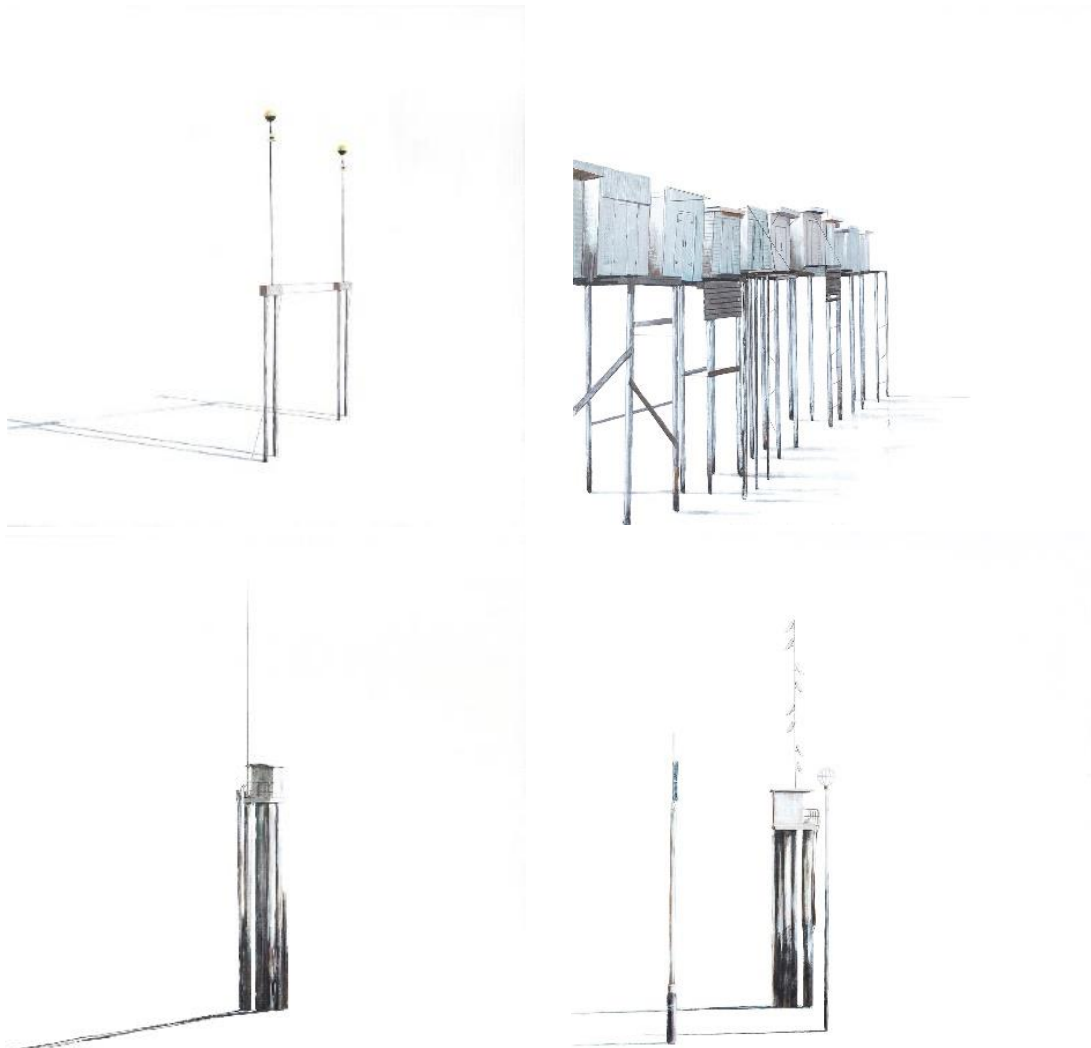
Installatie met gerecycleerde materialen | 2020

De constructie 'RIGID' is een remake op twee vlakken. De installatie is gebaseerd qua gevoel en qua uitzicht op een reeks schilderijen genaamd 'Solitude in dominance'. De schilderijen (2D) kregen een 3D-remake. Het oorspronkelijke concept van onbereikbaarheid en vervreemding is duidelijk vertaald naar het beeldhouwwerk. De bevreemdende structuren op palen roepen een gevoel van desolaatheid en isolatie op.

'RIGID' is ook een remake op vlak van materiaalgebruik. Gevonden en gerecycleerde materialen zijn cruciaal in dit werk. Materialen krijgen een tweede leven, objecten krijgen een nieuwe functie en betekenis. Aangezien ze wekenlang blootgesteld worden aan de elementen krijgen ze elk nog meer hun eigen verweerde karakter. Door ze op te stellen in water wordt het een levend kunstwerk. De aan- of aanwezigheid van licht kneedt het werk, de reflecties geven het werk een diepere dimensie.

Dank aan Kuhn Iacops, Matthias Durie.

'RIGID' vind je in de vijver in het Sint-Annapark. In het Sint-Annakasteel hangt een van de schilderijen uit de reeks 'Solitude in dominance'.

Moeder

Ann Verelst, Herentals, °1957

Olie op doek | 80x120cm | 2022

Gebaar, voelen, houding, vasthouden, graag zien,...

Alles blijft hetzelfde door generaties heen...

Moeder, dochter, grootmoeder, dochter, moeder...

Remake van een remake van een remake...

Elkdenhelft

Bert Verhoest, Beernem, °1986

Fotocollage (reeks van 3) | 10x7cm | 2021

Voor deze werken werd gebruik gemaakt van 'photos trouvées'. Foto's werden vroeger gemaakt om te delen binnen de familie. Vandaag worden ze gedeeld met de hele wereld. Het belang dat gehecht werd aan een momentopname gaat hiermee gedeeltelijk verloren. Door het bewerken van de oude foto's en het toevoegen van een nieuwe lading wordt deze verandering in belang in vraag gesteld.

Door het aanbrengen van aanpassingen en toevoegingen worden de foto's uit het verleden gehaald en naar het heden gebracht. De composities en borduursels zorgen voor anonimisering van de geportretteerden en voegen een nieuwe laag toe aan een vergeten herinnering.

Meer werk te vinden op [instagram.com/fotosynthist](https://www.instagram.com/fotosynthist). Bert Verhoest.